

האשה בתרא פרק ששה עשר יבמות קכב.

עין משפט גזר מצוה

לג א מיי פ"ג מהל' גרושין ה"ב סמג
 עשין ז טו"ע אה"ע פ"י
 ח סעף ד':
 לד ב ג מיי שם הל' יא
 והל' יב טו"ע שם
 סעף ח:
 לה ד מיי שם הל' כב
 טו"ע שם סעף י:
 כג:
 לו ה טו"ע שם סעף י:
 לז ו מיי שם הל' כג
 טו"ע שם סעף כג:
 לח ז טו"ע שם סעף י:
 לט ח מיי פ"ז מהל' גרושין ה"ב סמג
 עשין ז טו"ע שם סמג
 קמז סעף י:
 כ ט מיי שם הלכה ז
 סמג שם טו"ע שם
 סמג קמח סעף נד:

ש"ר עזיקה. פי' צקונטרס מפרדס מעוזק ומשומר ושבועית הוא וקשה לו אי (משומר) קודם הציבור לעולם מותר ואין נראה לר"ת דהא דהלא מילא בת"כ ואת עבדי מיריך לא תכלור מן המשומר אי אתה צורך אלל אתה צורך מן המופקר ור"ת דתניא בת"כ

וצפרק הבית והעליה (ב"מ קמ"ט).
 שומרי ספיחים נוטלין שטרן מתרוומת הלשכה קרי כחן ממוסקה ישראל מן המותר (י) לישראל ומשומר אסור לישראל כו' כדפי' ור"י שלא היו שומרין אותו אלא מונעים רגלי בהמה משם ומודיעין לבני אדם שהם לצורך ומופקר נמי לא שרי לצבור אלל ע"י שינוי ובת"כ דקתני מן המשומר אי אתה צורך היינו אפי' על ידי שינוי ומן המופקר אתה צורך היינו כלומר אוכלת:

תלפא ריגלי. שהיו תלמידי חכמים נקצנים לשמוע דרשה הלכות פסח כפסח והיתה שאלת מהם. ובתשובת הגאונים מלאמי כל הנך ריגלי דלמוראלי היינו יום שמת צו אדם גדול קובעים אותו לכבודו ומדי שנה בשנה כשמגיע אותו יום מתקבלים תלמידי חכמים מכל קציניו וצאים על קצרו עם שאר העם להשיב וטיעה הן יושנם משוכמים הן פירות נטיעה הן יושנם משוכמים מפירות אלן זקן: **של עזיקה**. מפרדס מעוזק וגדר סביב לו לשומר והיא שנת שבועית. וקשיל לי דמאי אסור יש כאן אם עבר זמן הציבור לא שנת מן המשומר ול"ש מן המופקר אסורים וקודם הזמן אללו מותרים: לא **אמר נלוס**. לאוסרם על כך אלל הלך אחר הרוב שזה משקר ולהשיב מקחו נתכוין וכן נטע רצעי להודיע שפירות נטיעה הן. וכמדומה לי דהאי עזיקה שם העיר שבארץ ישראל ופירושה משוכמים ואם היה עובד כוכבים זה בחזוהי לארץ ומשכחם ואמר מעזיקה הבאתי אין חוששין לומר אתם דבריו ושמע לא תעשורו ישראל מכרם לו אלל להשיב מקחו. והכא נמי לא נתכוין עובד כוכבים זה אלל לאיים על זה שקצור לו מפקוד לבהמותיו: **הכל הפסד ועגמת נפש הוא**: קולר. חזורה: **לכרום ציטר**. כשבאה ציטר צמורה: **מתני' על פי זה קול** שמעו קול זעקת פלוני מת ולא ראו אלל כללמו: **גב' מאי קמ"ל** רבה צר שמואל דלצית הלל משיאין ויעצד כותיהו סתם מתני' נמי הכי אמרה וממילא הלכתה היא כקתם משנה: **צית שמאי היא**. ואין הלכה כמותו סתם: **שראו לו דמות אדם**. מתחלה כשלעק: **צבואה דבבואה**. כל עלו: **נימדיני וינסן שידא**. עד היה או בקי בהן: **ודלמא לרה הואי**. שגשג אשה במקום אחר וצאה לקלקלה והלכה לה: **בשעת הסכנה**. שהלך מסוכן כגון מי שהיה מושלך בצור ואמר כל שומע קולו יכתוב גט לאשתו כותבין ונותנין וסמכינן עליה בכל דבריו שאומר אני הוא פלוני בן פלוני. והכא נמי כשעת הסכנה דמא' שאם לא תאמין לזה לא תמנע אחר ותשע עגונה: **מתני' ונומיסי** לו. אמרתי לו: **כן**. הן הדברים שאמרת שכולן חלוקין עליו: **משוכסם בגייסות**. שאיני יכול לילך אללס ולהעדי זה ששמעתי: **גב' להביא אה גיטה**. ממדינת הים ואע"פ שזריכיים אנו למאמר פיה שתאמר צפני נכתב ונתחם דלפי' אדם כבר הביאו לריך לומר כן: **נשים שאמרו**. חמש נשים דפיקין דלעיל (ד' קמ"ט): **נאמנוס להביא גיטה**. צפ"צ דגישין (דף כג): **מתני' אמרו** לו. לרבי עקיבא מעשה צפני לוי כו': **נומיס להס**. אמרה להם: **ולא סהא כהנא**. כלומר וכי לא תהא צת ישראל או כהנא מיוחסת נאמנת

(א) (תולין מה' טו' ג) [ג] [ג] [ג] ע"ש צפר"ש (א) י"ל מתניתא (ד) [תוספתא] דמאי פ"ד (ט) [תוס' מ"ד פ"א] (ו) גיטין פ"ו (ז) ג"ז שם הוריות י' כרימות ה'; (ח) לבעל קטור. (ט) י"ל רבי יהודה (י) נעדיית פ"ו מ"א] (י) לבעל פו: בסורות מו: שבת קמ"ה. (י) גיטין כג: [תוס' שם פ"ב]. (ט) ויע"ע תוס' מנחות פד. ד"ה שומרי ומוס' צ"מ מה. ד"ה לשומר ומוס' סוטה לט: ד"ה נמנה] (ט) ויע"ע תוס' סנהדרין מה' ד"ה חיישינן.

גליון הש"ס

גמ' ואמר חבל על קולר של ב"א וכו'. צרי"ף איתא שהיו מהלכין לאנטוויפ: שם שהיו מהלכין בדרך ביתר. צרי"ף איתא לכרכום על צימא: שם דא קמ"ל דאי משהבחה התבא וכו'. ע"י ערובין דף ק ע"ב תורה אר רב הונא:

הגהות הב"ח

(א) במשנה בגייסות כך מקובלני מר"ג: (ב) שם אמר להם לכתבה כפדוקת: (ג) רש"י ר"ן ונומיסי לו אמרתי לו כן הדברים כאשר אמרת כל"ל ומיתת הן נמחק: (ד) תוס' ד"ה של וכו' מן המורה. י"ב ועין צמח שכתבתי מנחות ר"פ כל קצינות דף פד:

דחזו ליה בבואה. צירושלמי רבי אהא צר חנינא בשם רבי חמא דהא דתימא צדעה אלל בעיר אפילו לא ראו צבואה של אדם והא תניין מי שהיה מושלך בצור ואמר מי ששומע קולו יכתוב גט לאשתו הרי אלל יכתבו ויתנו ור"י נתן והוא שראה צבואה של אדם אמר רבי צון מוזקין מלוין צבורות בדרך שהם מלוין בשדות והא דלמנר (מגילה ד' ג.) אל יתן אדם שלום לחצרו צלילה דחיישין שמא שד הוא היינו צדעה דומיא דיהושע שהיה חוץ למחנה ישראל צירושלמי פליגי אמוראי צמנא כחוב צשטר מת פלוני או נהרג אס משיאין את אשתו: פונדקית

והשיאו את אשתו: **גב'** אמר רבה בר שמואל תנא בית שמאי אומרים אין משיאין על פי בת קול וכו' אומרים משיאין על פי בת קול מאי קמ"ל מתני' היא הא קמ"ל דאי משתכחת סתמא דאין משיאין בית שמאי היא: והלכו ולא מצאו: **יודלמא שד הוה א"ר יהודה** אמר רב שראו לו דמות אדם אינהו נמי דמו דחזו ליה בבואה ואינהו נמי אית להו בבואה ר' יהודה דבבואה ודלמא לדידהו אית להו בבואה דבבואה אמר רבי חנינא אמר לי ונתן שידא בבואה אית להו בבואה דבבואה לית להו ודלמא צרה הואי תנא דבי רבי ישמעאל בשעת הסכנה כותבין ונותנין אף על פי שאין מכירין: **מתני'** אמר רבי עקיבא כשירדתי לנהרדעא לעבר השנה מצאתי נחמיה איש בית דלי אמר לי שמעתי שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד אחד אלא י"ה יהודה בן בבא ונומיסי לו כן הדברים אמר לי אמור להם משמי אתם יודעים שהמדינה משובשת בגייסות (ב) מקובלני מר"ג הוקן משיאין את האשה על פי עד אחד וכשבאתי והרציתי הדברים לפני ר"ג שמו לדברי ואמר מצאנו חבר ר' רבי יהודה בן בבא מתוך הדבר נזכר ר"ג שנהרגו הרוגים בתל ארזא והשיא ר"ג נשותיהן על פי עד אחד והוחזקו להיות משיאין עד מפי עד מפי עבד מפי אשה מפי שפחה ר' אליעזר ורבי יהושע אומרים אין משיאין את האשה על פי עד אחד ר' עקיבא אומר לא ע"פ אשה ולא על פי עבד ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים: **גב'** וסבר רבי עקיבא ע"פ אשה לא והתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי עקיבא אשה נאמנת להביא גיטה מק"ו ומה נשים שאמרו חכמים אין נאמנות לומר מת בעלה נאמנות להביא גיטתה וזו שנאמנת לומר מת בעלה אינו דין שנאמנת להביא גיטה נשים שאמרו חכמים הוא דלא מהימני אשה בעלמא מהימנא לא קשיא כאן קודם שהחזיקו כאן לאחר שהחזיקו: **מתני'** אמרו לו מעשה בבני לוי שהלכו לצוער עיר התמרים וחלה אחד מהם והביאווהו בפונדק ובחזרתם אמרו לפונדקית איה חברנו נומית להם מת וקברתיו והשיאו את אשתו ולא תהא כפונדקית אמר (ב) להו לכשתהא כפונדקית נאמנת הפונדקית הוציאה להם מקלו ותרימילו וספר תורה שהיה בידו: **גב'**

מוסף רש"י

תלפא ריגלי. לשאל הלכה לתמיס הנלספיס צרבל (תולין טו'). דהר"ף סכינא. לז פתוח לו כצברא (שם). אינהו נמי דמו. פתמיס שעשין עמלס צדמות אלס (גיטין טו). אינומי אידמוס. על פי עד אחד. שאלמך לה מת זעלן צמדימא הים (ברכות כז).

כפונדקית זו גרועה. ובגמ' מפרש מאי גריעותא: אמר להם. רבי עקיבא: לכתבה הפונדקית נאמנת. כלומר לכשימנא דבר זה אתה שהאמינו את הפונדקית שהרי לא עליה סמכו אלל לפי תומה הסיחה והביאה להם מקלו ותרימילו: [ס"א] לכתבה כפונדקית נאמנת. כלומר צאותו ענין שהאמינו פונדקית היו נמי שאר אשה נאמנת שהרי פונדקית הוליה לנה ועל הסימינס סמכין: והא